

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Haber-Yorum

Müslümanların, Kutsallarının İhlali Konusundaki Tutumu

Geri Çekilme ve Teslimiyet mi! Yoksa Anlamlı Bir Çalışma İçin Farkındalık ve Motivasyon mu Olmalıdır?

Haber:

21/01/2023 Cumartesi günü İsveç'te bir Kuran nüshasının yakıldığı ve bundan iki gün sonra da Hollanda'nın Lahey kentinde bir başka nüshanın yakıldığı haberi yayıldı. Müslümanların her iki eyleme de tepkileri donuk oldu. Fetva ve resmi İslami kuruluşların rolüne gelince; bu eylemi kışkırtıcı ve nefret suçu olarak nitelendirdiler. Müslümanların başındaki yöneticilerin tutumları ise, Kuran'ın yakılmasının Müslümanların duygularının alevlenmesine, kin ve çatışmalara yol açabileceğine dair uyarı odaklıydı.

Yorum:

İster Kur'an-ı Kerim'e saldırı, ister Nebi Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'e hakaret etme, isterse de camilerin yıkılması şeklinde olsun İslami kutsalların ihlal edilmesi ilk kez olmuyor. Kanlara, ırlara ve mallara yönelik saldırılardan ve diğer zulüm ve baskı biçimlerinden bahsetmiyorum bile. Bu üç odağın tutumlarında dikkat çekici olan, tüm Müslümanların tutumu gibi olmasıdır.

Müslümanların başındaki yöneticilerin tutumunun üzerinde durmaya bile gerek yoktur. Zira onlar ümmetin düşmanları olup ümmetin düşmanlarını dost edinmektedirler. Dolayısıyla siz onlara buğz edersiniz, onlar da size buğz ederler. Bu yüzden ne Kur'an-ı Kerim, ne de İslam'ın kutsallarından herhangi bir şey onların umurlarında bile değildir. Bu nedenle onların tutumları, Kur'an'a yapılan saldırıyı kınamak değildir. Aksine Müslümanları kışkırtabilecek ve kontrol dışı tepkilere yol açabilecek eylemleri kınamaktır. Yani bu, Kur'an-ı Kerim'i değil de kendi yönetim ve sistemlerinin istikrarını savunmak içindir.

Fetvaların rolüne ve rejimlere bağlı İslami kuruluşların tutumlarına gelince; herhangi bir duygusu ve sorumluluğu olmayan sessiz bir kişi ile sadece aldatan ve saptıran küçük bir entrika ya da hiçbir fikri olmayan saf bir insan arasında olmaktır. Dolayısıyla malları boykot etmekle ilgili fetva vermektan başka bir şeye sahip değillerdir! Bu yüzden bu odakların arasında yöneticilerden, bu ülkelerle ilişkileri kesmelerini veya onların dalaletleri, küfürleri ve bozuk anlayışlarıyla ilgili bir açıklama yapmalarını ya da onları İslam'a davet etmelerini talep eden birisi çıkmamıştır. Dolayısıyla onlar, İslamofobi ve dinler arası nefretin körüklenmesi hakkında uyarıda bulunma basitliğiyle ortaya çıktılar.

Bu nedenle Müslümanların başındaki yöneticilerin tutumları ile fetvaların ve resmi dini kuruluşların rolü, özellikle tutumlarını tekrarlayıp durmalarının ardından fazla dikkate almayı hak etmiyorlar. Zira onların kafirlerin türetmeleri ve araçları olduğu ve görevlerinin de ümmetin teslimiyetini ve cehaletini pekiştirmek, onu önemsiz arzularla ve çirkin işlerle meşgul etmek olduğu ortaya çıkmıştır. Ancak gözlemlenmesi ve incelenmesi gereken, daha önce benzer eylemlere karşı daha sert ve daha büyük tutumlar sergileyen ümmetin donuk tutumlarıdır. Tekrarlanan başarısızlıkların sonuçlarından dolayı ümitsizliğe mi kapıldı? Yoksa yenilgi duygusu mu? Ya da Batı, kutsallarının ihlal edildiğini görmek için Müslümanları evcilleştirmeyi başardı mı? Yoksa başka bir şey mi?

Bu konu dakik bir şekilde üzerinde durmayı ve anlaşılmayı gerektiriyor. Çünkü ümmet, amelin mahalli ve onun enerjileri de değişim güçlerinin kaynaklarıdır. Zira tarihsel ve yakın geçmişte birbirini takip eden gerçekler, ümmette umutsuzluğa yer olmadığını

göstermektedir. Dolayısıyla her ne kadar umutsuzluk bireylere ve Müslümanların gruplarına sızmış olsa da bu tüm ümmeti etkilemez. Nitekim modern iletişim araçları, - rejimlerin medya organlarına rağmen- Müslümanların etkili tepki verme yollarının kapanması nedeniyle onların şaşkınlık ve acıyla karışık tepkilerinin boyutunu ortaya koymuşlardır.

İslam'ın mukaddesatlarının ve hükümlerinin tekrar tekrar ihlal edilmesine gelince; Müslümanlar karşı koymanın beyhudeliğini hissettiler ve hayal kırıklığına uğrayarak meseleye teslim oldular. Aynı şekilde bu da doğru değildir. Zira İslam, sürekli olarak canlı ve etkili bir akide olup bir Müslüman düşer düşmez yeniden ayağa kalkmalıdır. **إِنَّ الدِّينَ اتَّقُوا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ** “**Takva sahipleri var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (Allah'ın emir ve yasaklarını) hatırlayıp hemen gerçeği görürler.**” [Araf 201] Dolayısıyla şayet hayal kırıklığı, bazı Müslümanlara veya onlardan herhangi bir gruba sızarsa, bir saati bile geçmeyecek şekilde hızla kaybolması gerekir. Zira mesele, bütün Müslümanların, ihlal edenleri ve ülkelerini disipline etmek ve göğüslere şifa vermek için nasıl harekete geçeceği konusundaki acizliği ve kafa karışıklığı meselesidir. Buna dair kanıt, orada burada birçok farklı tepkilerin olmasıdır. Her ne kadar gerekli ve etkili tepkiler olmasalar da, İslam ümmetini dinini çiğnemek için ehlileştirilmenin imkansız olduğuna dair işaretlerdir.

Aslında Allah daha iyisini bilir ya ümmetin bu tutumları, boşa gitmiş ve kaybolmuş kurtuluş ve değişim çağrılarına cevap verdiği birçok deneyimden faydalandığının bir kanıtıdır. Zira birçok ülkede milyonlarca kişi tekrar sokağa döküldüler ve birçok olay ve meseleler hakkında her türlü fedakarlığı gösterdiler. Ama sonra çoğu kez ajanlara, dava tüccarlarına ve yalan konuşmalara boyun eğdiğini, ciddi bir şekilde düşünmeden birtakım projelere ve kendisini daha çok zayıflatan ve sınırlayan eylemlere koştuğunu keşfettim. Bu nedenle ümmette görmemiz gereken şey, değişim ihtimalinden ümit kesmek, küfrün hakimiyetine teslim olmak, ajan yöneticilere razı olmak, İslam'ın mukaddesatları ve hükümlerinin çiğnenmesiyle birlikte yaşamak değildir. Aksine bir yolda yürümeden önce yolu ve onun nereye götürdüğünü netleştirmek için beklemek ve bakmak, yani bir eyleme başlamadan önce yararlı olup olmadığını öğrenmek için o eylem hakkında düşündürmektir. Duygu ve amel arasında arabuluculuk yapması gereken düşünce işte budur. Çünkü donuk tepkiler farkındalığın kanıtıdır. Zira bunlar, öfkeyi uyandıran anlamlı bir amel arayışı için beklemektir. İşte o zaman kâfirler rezil olacak ve göğüsler şifa bulacaktır.

Evet bu, farkındalığın ve ilerlemenin kanıtı olup aksi değildir. Dolayısıyla bugün ümmeti, herhangi bir eylemde bulunması veya bir değişim yaklaşımını izlemesi için harekete geçirmek, içinde bulunduğu genel düşünce düzeyine yönelik ikna edici bir vizyon sunmayı gerektirir. İşte arzu edilen hedefi ve değişimi gerçekleştirecek, düşman güçlerine galip gelecek ve onların büyük tuzaklarını boşa çıkaracak olan bu çalışma veya bu yaklaşımdır. Aslında projesinin başarılabilir ve ulaşılabilir olması yeterli değildir. Aksine ümmet için ikna edici olması gerekir ki böylece ümmet bunun uygulanabilir olduğunu ve onun içinde yürümenin maliyetine değdiğini görsün.

Her halükarda bu tutumlarından dolayı ümmeti veya halkları suçlamak mümkün değildir. Çünkü proje için öncülük edecek biri olmadıkça tek bir proje içinde yürüyemeyecektir. Dolayısıyla sorumluluk, ümmeti değiştirmek ve ona liderlik etmek için öncülük edenlere veya ümmetin enerjilerini arzularan hedef yolunda harekete geçirmek için onu yönlendirenlere aittir. Zira bugün ümmet, büyük bir şevk ve umutla uygulanabilir ve ikna edici bir projeye liderlik edecek birinin gelmesini beklemektedir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Mahmud Abdulhâdî